

traditioner och dess hittills visade förmåga att anpassa sig efter utvecklingens krav av alla högt skattade. Det finns ingen anledning och blir till ingen nytta att genom ett nytt namn på den nya skolan markera ett avståndstagande från den förutvarande. Folkskolenamnets popularitet har tydligt kommit till synes i den allmänna opinionen att få behålla folkskollärarnamnet. Även departementschefen har gett efter för denna opinion, men behåller man namnet folkskollärare och borttar namnet folkskola, har man en lärarbenämning från en skola som ingenstans finnes. Vad en folkskollärare är kan då t. ex. få definieras som en lärare i grundskolans mellanstadium.

Vi hemställer,

att riksdagen ville avslå Kungl. Maj:ts förslag att den allmänna obligatoriska skolan skall benämnas grundskola och i stället besluta att benämningen skall vara folkskola.

Stockholm den 23 mars 1962

Einar Hægglom

Sten Källenius

Nr 714

Av herrar **Hægglom** och **Turesson**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 54, angående reformering av den obligatoriska skolan m. m.*

(Lika lydande med motion nr 609 i Första kammaren)

De möjligheter till differentiering av den yrkesförberedande utbildningen, som skapas enligt departementschefens förslag i prop. 54 angående reformering av den obligatoriska skolan m. m., är i hög grad otillfredsställande. Avvikelse från de nio normerade linjerna tillåtes endast i fråga om skoglig undervisning, dock under onödigt restriktiva former. När det gäller jordbruket tillåtes förefintlig samverkan mellan den blivande obligatoriska nioåriga skolan och lantmannaskolor endast i de fall, då sådan redan förekommit inom försöksskolan. Skoldistrikt som fått börja sin försöksverksamhet så sent att de ännu inte hunnit fram till nionde årskursen får ingen sådan möjlighet. Detta strider uppenbart mot den vid skolans utformning vidhållna principen om alla elevers rätt till en lika god undervisning. Även i fråga om andra speciella näringsgrenar, lokaliserade till vissa orter, tillåtes inte någon differentiering som tillmötesgår näringslivets speciella önsknings. Vad man tycks frukta är att den förberedande yrkesutbildningen mister sin allmänna karaktär.

Det finns anledning påpeka den glidning i fråga om målsättningen som skett i fråga om yrkesutbildningens ställning i den nioåriga skolan. När den nioåriga skolan först presenterades framhölls yrkesutbildningen som en viktig kompensation för den utökade skoltiden. Det hette t. o. m. att den nioåriga skolan stod och föll med det förverkligande av yrkesutbildningen som man kunde prestera. När man nu kommit förverkligandet närmare har man funnit den möjliga målsättningen vara att bjuda en yrkesförberedande utbildning. Vi har ingenting att invända mot denna målsättning, men att tillgodose den så hårdtaget att möjligheten till en mera specialiserad yrkesutbildning helt uteslutes anser vi vara att för rent principrytteri gå för långt. Även när det gäller nionde skolåret — och kanske just när det gäller detta — är begreppet meningsfull undervisning av avgörande betydelse för elevens inställning till skolan. Att begränsa valmöjligheterna i nionde skolåret så att näringsgrenar som dominerar i en bygd utestängs från att få sina speciella intressen tillgodosedda gör hela skolans undervisningsregister fattigare.

Vi instämmer helt i de synpunkter på behovet av för orten karakteristisk linje i nionde årskursen utöver den som medges i 9-skog, som anförts av flera remissinstanser, bland dem skolöverstyrelsen. Dess uttalande, att ett så snävt undantagsmedgivande ej är tillräckligt, vill vi understryka, liksom dess vidare uttalande, att »det ger för litet rörlighet åt organisationen, för liten möjlighet till anpassning efter elevernas praktiska utbildningsbehov och intressen, för liten möjlighet att fortsättningsvis dra slutsatser av samlade erfarenheter på ett så pass nytt pedagogiskt arbetsfält som den förberedande yrkesutbildningens».

Vi hemställer,

att riksdagen vid behandling av den förberedande yrkesutbildningen i proposition nr 54 år 1962 ville uttala sig för att i den nioåriga skolans nionde årskurs beredes ökade möjligheter för sådan yrkesutbildning genom rätt till inrättande av för olika orter karakteristiska utbildningslinjer.

Stockholm den 23 mars 1962

Einar Hægglom

Bo Turesson